

Azemina Krehić

PAPAVER RHOEAS

Strahovito smo sami.
I to je podnošljivo.

Polja makova.
Cvjetovi lome vratove pod plavetnim pokrovom, krvare njihove veličanstvene glave. Šuštanje jasika je skoro pa sablasno umirujuće...
Valjda tako biva pred smrt.
Vjetar umjesto polena nanosi glasove naših majki;

Ne dirajte ono crveno cvijeće, koža će vam se osuti, možete umrijeti!

Klonili smo se makova, cijelo djetinjstvo i odrastanje, vješto smo izbjegavali smrt, zbog sigurnosti; birali smo bijele poljane, brali tratinčice, nosili smo bijeli lan, zbog mira - u našim rukama samo kratko bi zavijorile bijele zastave koje bismo spuštali na tle.

Ponekad bi se sretali i na svijetlim tkaninama bismo ugledali jedni drugima tamnocrvene mrlje, zbunjeni, jer u samonikle poljane nismo zalazili. A boljelo je. I boli.

Naše majke nisu znale, a naši grobovi znaju; da crvene latice umanjuju bol, pa ih, kriomice, utrljavamo duboko u rane, i da sirup od njihovih cvatova pomaže djeci da mirno spavaju, zato ga neprestano ispijamo iz čaša od oniksa.

I ne pitamo tko, ne pitamo gdje, nećemo stići nigdje ako sami ne pođemo Tamo(?)
Liježemo u zemlju, svuda će manje da Boli.

HANAMI

Noću jagodicama upirem kapke, dodirima pokušavam izoštriti crte tvoga lica, ali prstima porađam jedino treperave bijele leptirice...

Ipak, uspijevam te povesti za ruku. Najednom, dok trčimo u podnožju planine, nespretno se spotičem o žile drveća, padam s tobom i tako razbijamo jednu po jednu tvoju masku.

Ljubavi, naše grudi trebaju prostranstva da možemo neprestano promatrati trešnjin cvat, govorim ti dok ležimo... a duše nečijih predaka, iz krošanja, zure u naše duboke oči.

Plaše me svitanja puna ove uronjenosti u bol, koja mi se čini nekako bešćutnom; Zar ipak ćemo biti toliko gladni i samo golet i bura sa Huma moći će da nahrane naše nemilosrdne samoće.

PLAVO

Ne idem dolje niz rijeku
Niti gledam u tvoj prozor šćućuren
Između crvenih opeka,
Ne dovikujem se više u gluho doba
Plašeci se da se Otamo ništa neće čuti.

Ne idem nigdje iz ove sobe
Iz ove pjesme, iz posljednje šetnje.
Da li mogu biti gdje sam bila
Iako to više Nije?!
(Ali samo sam s Tobom bio
Tamo gdje me nema...)

Plaši me da ću ti zaboraviti glas!
Kako se počinje zaboravljati?!
Prvo se ispravi jedna bora,
Potom druga,
Ugasne smijeh,
Izblijede svi madeži na vratu i rukama,
Počneš sanjati nečujno,
I to lice ti postaje dalje i maglovitije,
Kao rijeka i vazduh
Posljednje večeri,
Plavo.

Ne idem nigdje van ovih zidova
A trebalo bi poći negdje drugdje,
Osloniti se na slučajna ramena
U prolazu i dugim prstima ispetljati iz kose
Zamršenu pjesmu.

PUTNA KARTA

Hodam po svijetu
sa njegovom knjigom pjesama
pod pazuhom.
Sve više sam slijepa
od sunca i nasrtljivih kiša.

Nasumično zaustavljam
prolaznike, otvaram knjigu
i molim ih da mi pročitaju
te putove na kojima
sad se on nalazi, jer
možda on drži u ruci
ovu *knjigu*
i mene uporno traži.